A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nagytanács)

2024. szeptember 11.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – Az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatt hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – A felperesek nevének felvétele a jegyzékbe – A felperesekhez tartozó, a tulajdonukban álló, birtokukban lévő vagy ellenőrzésük alatt álló pénzeszközökre vagy gazdasági erőforrásokra vonatkozó jelentéstételi kötelezettség – Az illetékes nemzeti hatósággal való együttműködési kötelezettség – Olyan tevékenységekben való részvétel, amelyek célja vagy hatása a korlátozó intézkedések kijátszása – A 269/2014/EU rendelet 9. cikkének (2) és (3) bekezdése – Megsemmisítés iránti kereset – Kereshetőségi jog – Közvetlen érintettség – Végrehajtási intézkedéseket nem tartalmazó rendeleti jellegű jogi aktus – Az eljáráshoz fűződő érdek – Elfogadhatóság – Hatáskörrel való visszaélés – A Tanács hatásköre – Arányosság – Jogbiztonság”

A T-644/22. sz. ügyben,

Gennady Nikolayevich Timchenko (lakóhelye: Genf [Svájc]),

Elena Petrovna Timchenko (lakóhelye: Genf)

(képviselik őket: S. Bonifassi, E. Fedorova, T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin és J. Bastien ügyvédek)

felperesek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: M. Bishop, meghatalmazotti minőségben, segítői: B. Maingain és A. Vandevelde ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: H. Krämer, C. Giolito, M. Carpus Carcea és L. Puccio, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (nagytanács),

* Az eljárás nyelve: francia.

tagjai: M. van der Woude elnök, S. Papasavvas, D. Spielmann, M. J. Costeira, K. Kowalik-Bańczyk, S. Gervasoni, L. Madise, N. Półtorak, M. Brkan, I. Gâlea, I. Dimitrakopoulos, D. Kukovec, S. Kingston, Tóth T. (előadó) és S. L. Kalėda bírák,

hivatalvezető: H. Eriksson tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2024. január 11-i tárgyalásra

meghozta a következő

Ítéletet

1 A felperesek, Gennady Nikolayevich Timchenko és Elena Petrovna Timchenko az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetükkel lényegében az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló 269/2014/EU rendelet módosításáról szóló, 2022. július 21-i (EU) 2022/1273 tanácsi rendelet (HL 2022. L 194., 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) 1. cikke 4. pontjának megsemmisítését kérik, mivel az módosítja az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló, 2014. március 17-i 269/2014/EU tanácsi rendelet (HL 2014. L 78., 6. o.; helyesbítések: HL 2014. L 294., 50. o.; HL 2014. L 121., 60. o.) 9. cikkét, azáltal, hogy beilleszti abba a pénzeszközök jelentésére és az e tekintetben az illetékes hatóságokkal való együttműködésre vonatkozó kötelezettségeket (a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése), valamint azáltal, hogy e kötelezettségek be nem tartását a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések kijátszásának tekinti (a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése) (a továbbiakban: megtámadott rendelkezések).

A jogvita előzményei

2 G. N. Timchenko üzletember, házastársa E. P. Timchenko. A kérelmezők orosz és finn kettős állampolgárságúak.

3 2014 márciusában az Oroszországi Föderáció annektálta a Krími Autonóm Köztársaságot, valamint Szevasztopol városát, és azóta folyamatosan destabilizáló tevékenységet folytat Ukrajna keleti részén. Ezzel egyidejűleg oroszbarát szeparatista mozgalmak fegyveres konfliktusba keveredtek az ukrán kormánnyal a donyecki és a luganszki régióban.

4 2014. március 17-én az Európai Unió Tanácsa – többek között az EUSZ 29. cikk alapján – elfogadta az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatt korlátozó intézkedések bevezetéséről szóló 2014/145/KKBP tanácsi határozatot (HL 2014. L 78., 16. o.; helyesbítés: HL 2014. L 263., 35. o.). Ugyanezen a napon az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadta a 269/2014 rendeletet. A következő napokban az orosz fegyveres erők háborús műveleteket kezdtek Ukrajna-szerte, amelyek a mai napig tartanak.

5 Az Oroszországi Föderáció elnöke 2022. február 21-én rendeletet írt alá, amelyben elismerte az önmagát kikiáltó „Donyecki Népköztársaság” és „Luhanszki Népköztársaság” függetlenségét és szuverenitását, és elrendelte az orosz fegyveres erők behatolását e területekre.

6 Az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője (a továbbiakban: főképviselő) 2022. február 22-én nyilatkozatot adott ki az Európai Unió nevében, amelyben elítélte e cselekményeket, mivel azok súlyosan sértik a nemzetközi jogot. Bejelentette, hogy az Unió az Oroszországi Föderáció által elkövetett ezen jogsértésekre további korlátozó intézkedések azonnali elfogadásával fog reagálni.

7 Ezzel összefüggésben a Tanács több sorozat korlátozó intézkedést fogadott el. A felperesek közül G. N. Timchenko nevét az Ukrajna területi integritását, szuverenitását és függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló 2014/145/KKBP határozat módosításáról szóló (KKBP) 2022/337 tanácsi határozat (HL 2022. L 59., 1. o.; helyesbítés: HL 2022. L 67., 112. o.), valamint a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2022/336 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2022. L 58., 1. o.; helyesbítés: HL 2022. L 67., 113. o.) elfogadásával 2022. február 28-án, míg E. P. Timchenko nevét az Ukrajna területi integritását, szuverenitását vagy függetlenségét aláásó vagy fenyegető intézkedések miatti korlátozó intézkedésekről szóló 2014/145/KKBP határozat módosításáról szóló (KKBP) 2022/582 tanácsi határozat (HL 2022. L 110., 55. o.; helyesbítések: HL 2023. L 2023/90041.; HL 2023. L 39., 65. o.; HL 2022. L 141., 131. o.), valamint a 269/2014 rendelet végrehajtásáról szóló (EU) 2022/581 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2022. L 110., 3. o.; helyesbítések: HL 2023. L 2023/90040.; HL 2023. L 39., 64. o.; HL 2022. L 141., 130. o.) elfogadásával 2022. április 8-án vették fel a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyeknek, szervezeteknek és szerveknek a 2014/145 határozat mellékletében és a 269/2014 rendelet I. mellékletében szereplő jegyzékeibe, majd azokon folyamatosan fenntartották. E korlátozó intézkedések ellen a Törvényszék előtt megsemmisítés iránti keresetet nyújtottak be (T-252/22. sz., Timchenko kontra Tanács és T-361/22. sz., Timchenko kontra Tanács ügyek).

8 A fenti 7. pontban említett jogi aktusok elfogadásának időpontjában a 269/2014 rendelet 2. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) Az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez vagy a velük összefüggésbe hozható természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez vagy szervekhez tartozó, az ezek birtokában lévő vagy ellenőrzése alatt álló minden pénzeszközt és gazdasági erőforrást be kell fagyasztani.

(2) Nem bocsátható rendelkezésre – sem közvetlenül, sem közvetve – semmilyen pénzeszköz vagy gazdasági erőforrás az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek, illetve a velük összefüggésbe hozható természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek részére, illetve javára.”

9 E rendelet 8. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„(1) A tájékoztatásról, a bizalmas kezelésről és a szakmai titoktartásról szóló alkalmazandó szabályok sérelme nélkül a természetes és jogi személyek, szervezetek és szervek:

a) az állandó lakóhelyük vagy székhelyük szerinti tagállamok illetékes hatóságai részére haladéktalanul megadnak minden olyan információt, amely elősegítheti e rendelet betartását, például a 2. cikknek megfelelően befagyasztott számlákra és összegekre vonatkozó információkat, és ezt az információt közvetlenül vagy a tagállamok útján továbbítják a Bizottságnak; valamint

b) együttműködnek az illetékes hatósággal az említett információk ellenőrzése során.”

10 Az említett rendelet 9. cikke úgy rendelkezett, hogy „[t]ilos tudatosan és szándékosan részt venni olyan tevékenységben, amelynek közvetlen vagy közvetett célja vagy hatása a 2. cikkben említett intézkedések megkerülése”.

11 Az említett rendelet 15. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A tagállamok megállapítják az e rendelet rendelkezéseinek megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és minden szükséges intézkedést megtesznek azok végrehajtása érdekében. Az elrendelt szankcióknak hatásosnak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok e rendelet hatálybalépését követően haladéktalanul értesítik a Bizottságot az (1) bekezdésben említett szabályokról, majd ezt követően azok későbbi módosításairól.”

12 A Tanács 2022. június 3-án elfogadta a 269/2014 rendelet módosításáról szóló (EU) 2022/880 rendeletet (HL 2022. L 153., 75. o.), többek között úgy ítélve meg, hogy helyénvaló az említett rendeletben foglalt intézkedések megsértése esetén alkalmazandó nemzeti szankciókra vonatkozó rendelkezések pontosítása és megerősítése (a 2022/880 rendelet (2) preambulumbekezdése).

13 A 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése így a következőképpen módosult:

„A tagállamok megállapítják az e rendelet rendelkezéseinek megsértése esetén alkalmazandó szankciókra – többek között adott esetben büntetőjogi szankciókra – vonatkozó szabályokat, és minden szükséges intézkedést megtesznek azok alkalmazásának biztosítása érdekében. Az elrendelt szankcióknak hatásosnak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük. A tagállamok továbbá megfelelő intézkedéseket írnak elő az ilyen jogsértésekből származó jövedelmek elkobzására.”

14 A Tanács 2022. július 21-én – többek között az EUSZ 29. cikk alapján – elfogadta a 2014/145 határozatot módosító (KKBP) 2022/1272 határozatot (HL 2022. L 193., 219. o.; helyesbítés: HL 2022. L 204., 18. o.). E határozatával új eltéréseket vezetett be a vagyoni eszközök befagyasztása, valamint a pénzeszközök és gazdasági erőforrások jegyzékbe vett személyek és szervezetek rendelkezésére bocsátásának tilalma alól.

15 Ugyanezen a napon – többek között az EUMSZ 215. cikk alapján – elfogadták a megtámadott rendeletet. Az említett rendelet (5) preambulumbekezdése kimondja:

„A 269/2014/EU rendelet hatékony és egységes végrehajtásának biztosítása érdekében, továbbá tekintettel a szankciók megkerülését célzó, az ilyen végrehajtást akadályozó rendszerek összetettségének a fokozódására, szükséges arra kötelezni a valamely tagállam joghatósága alá tartozó eszközökkel rendelkező, jegyzékbe vett személyeket és szervezeteket, hogy jelentsék ezeket az eszközöket, és működjenek együtt az illetékes hatósággal e jelentéstétel ellenőrzése során. Helyénvaló továbbá megerősíteni az uniós gazdasági szereplők jelentéstételi kötelezettségeire vonatkozó rendelkezéseket a vagyoni eszközök befagyasztása megsértésének és kijátszásának megakadályozása érdekében. E kötelezettség tiszteletben tartásának a hiánya a vagyonieszköz-befagyasztás kijátszásának minősülne és büntetőjogi szankciókkal lenne sújtható, amennyiben teljesülnek az alkalmazandó nemzeti szabályok és eljárások szerint az ilyen szankciókra vonatkozó feltételek.”

16 A megtámadott rendelet módosította a 269/2014 rendeletet azáltal, hogy annak 1. cikke 1–3. pontjában a 2022/1272 határozatban előírt eltérésekről rendelkezett. E rendelet az 1. cikkének 4. pontjában úgy rendelkezik, hogy a 269/2014 rendelet 9. cikke helyébe a következő szöveg lép:

„9. cikk

(1) Tilos tudatosan és szándékosan részt venni olyan tevékenységben, amelynek célja vagy hatása a 2. cikkben említett intézkedések kijátszása.

(2) Az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyek, szervezetek vagy szervek:

a) 2022. szeptember 1. előtt vagy – attól függően, hogy melyik a későbbi időpont – az I. mellékletben szereplő jegyzékbe vétel időpontjától számított 6 héten belül a hozzájuk tartozó, a tulajdonukban álló, birtokukban lévő vagy ellenőrzésük alatt álló, valamely tagállam joghatósága alá tartozó pénzeszközöket vagy gazdasági erőforrásokat jelentik azon tagállam illetékes hatóságának, amelyben az említett pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások találhatók; és

b) együttműködnek az illetékes hatósággal az említett információk ellenőrzése során.

(3) A (2) bekezdésnek való meg nem felelés az (1) bekezdésben említettek szerint olyan tevékenységekben való részvételnek minősül, amelyek célja vagy hatása a 2. cikkben említett intézkedések kijátszása.

[…]”

A felek kérelmei

17 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) és (3) bekezdését;

– kötelezze a Tanácsot a költségek viselésére.

18 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– kötelezze a felpereseket a költségek viselésére.

19 Az Európai Bizottság azt kéri, hogy a keresetet mint elfogadhatatlant, vagy másodlagosan mint megalapozatlant utasítsák el.

A jogkérdésről

A kereset elfogadhatóságáról

20 A Tanács – a Bizottság támogatásával – előadja, hogy a kereset elfogadhatatlan, mivel a felpereseknek nem fűződik érdekük az eljáráshoz, és nem rendelkeznek a megtámadott rendelkezések megsemmisítése iránti kereshetőségi joggal, amit a felperesek vitatnak.

21 Ami a kereshetőségi jog hiányát illeti, amelyet elsőként kell megvizsgálni, a Tanács – a Bizottság támogatásával – azt állítja, hogy a megtámadott rendelkezések nem felelnek meg az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében foglalt feltételeknek.

22 E célból a Tanács többek között lényegében megállapítja, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a megtámadott rendelkezésekre nem vonatkoznak végrehajtási intézkedések.

23 A felperesek vitatják ezeket az érveket.

24 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében bármely természetes vagy jogi személy az első és második bekezdésben említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett (első fordulat) vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen (második fordulat), továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket (harmadik fordulat).

25 A közvetlen érintettség feltétele közös az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének második és harmadik fordulatában, és az ítélkezési gyakorlat szerint e feltétel mindkét fordulatban azonos jelentéssel bír (lásd ebben az értelemben: 2022. július 12-i Nord Stream 2 kontra Parlament és Tanács ítélet, C-348/20 P, EU:C:2022:548, 73. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon feltétel, amely szerint a kereset tárgyát képező intézkedésnek közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, két együttes feltétel teljesülését követeli meg, nevezetesen először is azt, hogy a vitatott intézkedés közvetlen hatást gyakoroljon e személy jogi helyzetére, másodszor pedig azt, hogy ne hagyjon semmiféle mérlegelési jogkört az intézkedés végrehajtására kötelezett címzettek számára, mert a végrehajtása tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, kizárólag az uniós szabályozás alapján történik (lásd: 2021. június 22-i Venezuela kontra Tanács [Harmadik állam érintettsége] ítélet, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2018. szeptember 13-i Rosneft és társai kontra Tanács ítélet, T-715/14, nem tették közzé, EU:T:2018:544, 65. pont).

26 Ezenfelül a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének harmadik fordulata értelmében vett „amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket” kifejezést e rendelkezés céljának tükrében kell értelmezni, amely – amint az a keletkezésének körülményeiből is kitűnik – annak elkerülésére irányul, hogy a magánszemély jogsértést legyen kénytelen elkövetni azért, hogy bírósághoz fordulhasson. Márpedig amennyiben a rendeleti jellegű jogi aktus közvetlen hatást gyakorol valamely természetes vagy jogi személy jogi helyzetére anélkül, hogy végrehajtási intézkedések meghozatalát írná elő, ez a szóban forgó személyt megfosztja a hatékony bírói jogvédelemtől, amennyiben nem áll rendelkezésére az uniós bíróság előtti közvetlen jogorvoslati út ahhoz, hogy a szóban forgó rendeleti jellegű jogi aktus jogszerűségét kétségbe vonhassa. Végrehajtási intézkedések hiányában ugyanis valamely természetes vagy jogi személy – még abban az esetben is, ha az őt közvetlenül érintené – csak azután kérhetné e jogi aktus bírósági felülvizsgálatát, ha megsértette az abban szereplő rendelkezéseket azért, hogy a nemzeti bíróságok előtt ellene indított eljárásban hivatkozhasson e

jogi aktus jogellenességére (2013. december 19-i Telefónica kontra Bizottság ítélet, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 27. pont; 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58. pont). A Bíróság egyébiránt több alkalommal kimondta, hogy annak értékelése érdekében, hogy valamely rendeleti jellegű jogi aktus von-e maga után végrehajtási intézkedéseket, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének harmadik fordulata alapján a jogorvoslati jogára hivatkozó személy helyzetét kell figyelembe venni (lásd: 2018. november 6-i Scuola Elementare Maria Montessori kontra Bizottság, Bizottság kontra Scuola Elementare Maria Montessori és Bizottság kontra Ferracci ítélet, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 A jelen ügyben a megtámadott rendelkezések az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének utolsó fordulata értelmében vett rendeleti jellegűek, mivel általános hatállyal rendelkeznek, és azokat az EUMSZ 215. cikk alapján, az e rendelkezésben előírt nem jogalkotási eljárásnak megfelelően fogadták el (lásd ebben az értelemben: 2021. június 22-i Venezuela kontra Tanács [Harmadik állam érintettsége] ítélet, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 92. pont)

28 A megtámadott rendelkezések továbbá a módosított 269/2014 rendelet I. mellékletében foglalt jegyzékben szereplő természetes vagy jogi személyekre, szervezetekre vagy szervekre vonatkoznak.

29 Márpedig a felperesek neve a keresetük benyújtásának időpontjában szerepelt ezen I. mellékletben, G. N. Timchenko esetében a 2022/336 végrehajtási rendelet, E. P. Timchenko esetében pedig a 2022/581 végrehajtási rendelet elfogadása óta (lásd a fenti 7. pontot).

30 Ennélfogva 2022. július 21-e, azaz a megtámadott rendelet hatálybalépésének időpontja óta a felperesekre vonatkoznak a szóban forgó kötelezettségek, nevezetesen az a kötelezettség, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében 2022. szeptember 1-je előtt jelentsék pénzeszközeiket vagy gazdasági erőforrásaikat, illetve hogy működjenek együtt az illetékes nemzeti hatóságokkal. Ezenkívül ugyanezen rendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében e kötelezettségek be nem tartása olyan tevékenységekben való részvételnek minősül, amelyek célja vagy hatása a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó korlátozó intézkedések kijátszása.

31 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendelkezések közvetlenül érintik a felpereseket, mivel közvetlenül érintik jogi helyzetüket. A jelentéstételi és együttműködési kötelezettségek, valamint az ezek elmulasztásának következményei ugyanis e rendelkezések hatálybalépésétől kezdődően vonatkoznak a felperesekre, mint a 269/2014 rendelet I. mellékletében foglalt jegyzékben szereplő személyekre. Ezenfelül e rendelkezéseknek a felperesekre való alkalmazása nem teszi szükségessé uniós vagy tagállami szintű végrehajtási intézkedések elfogadását, amint azt a Tanács a tárgyaláson elismerte, és nem hagy semmiféle mérlegelési jogkört az intézkedés végrehajtására kötelezett címzettek számára, így azok tisztán automatikus módon befolyásolják a felperesek jogi helyzetét.

32 Ebből következik, hogy a megtámadott rendelkezések a felpereseket közvetlenül érintő, rendeleti jellegű jogi aktusoknak minősülnek, amelyek a vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmében nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket.

33 A Tanácsnak a 2016. január 28-i Azarov kontra Tanács ítéletre (T-332/14, nem tették közzé, EU:T:2016:48, 59. és 60. pont) való hivatkozása, valamint az ebben az ítéletben elfogadott, a felperes közvetlen érintettségének hiánya miatti elfogadhatatlanság nem érvényteleníti ezt a

megállapítást. A szóban forgó ítéletben ugyanis a kereset többek között olyan jogi aktusok ellen irányult, amelyek azokat a jegyzékbe vételi kritériumokat módosították, amelyek alapján sor került az ukrajnai állami vagyon hűtlen kezeléséért felelős személyek pénzeszközeinek a befagyasztására. A kereset elfogadhatatlannak minősült annyiban, amennyiben az említett jogi aktusok ellen irányult, mivel e jogi aktusok lényegében csak a személyek és szervezetek általánosan és absztrakt módon meghatározott kategóriáira nézve fejtettek ki joghatásokat, és ebben az ügyben sem személyében, sem közvetlenül nem érintették a felperest.

34 A jelen ügyben ezzel szemben a megtámadott rendelkezések közvetlen és azonnali hatást gyakorolnak a felperesek jogi helyzetére, anélkül hogy az e kötelezettségek érvényesítéséért felelős hatóságoknak végrehajtási intézkedéseket kellene elfogadniuk. A felpereseket tehát megfoszthatná a hatékony bírói jogvédelemtől, amennyiben nem állna rendelkezésükre az uniós bíróság előtti jogorvoslati út ahhoz, hogy az említett rendelkezések jogszerűségét kétségbe vonhassák.

35 Következésképpen a felperesek rendelkeznek a megtámadott rendelkezések megsemmisítése iránti kereshetőségi joggal.

36 Másodszor, ami az eljáráshoz fűződő érdek hiányát illeti, a Tanács úgy véli, hogy a felperesek nem igazolják az ilyen érdek fennállását, mivel eleget tettek az illetékes nemzeti hatóságok felé jelentéstételi kötelezettségüknek. Ami a felperesek azon érvelését illeti, miszerint nem mentesülnek a nemzeti hatóságok szankciói alól, a Tanács rámutat, hogy a felperesek egy jövőbeli és hipotetikus helyzetre hivatkoznak.

37 A felperesek vitatják ezt az érvelést.

38 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a természetes vagy jogi személy által benyújtott megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságának feltétele, hogy a természetes vagy jogi személynek érdeke fűződjön a megtámadott aktus megsemmisítéséhez. Ez az érdek feltételezi, hogy a megtámadott aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, és a kereset ezért – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (lásd ebben az értelemben: 2014. február 27-i Stichting Woonlinie és társai kontra Bizottság ítélet, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. január 18-i Seifert kontra Tanács végzés, T-166/22, nem tették közzé, EU:T:2023:13, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperesnek az eljáráshoz fűződő, létrejött és fennálló érdekkel kell rendelkeznie, amely nem vonatkozhat jövőbeli és hipotetikus helyzetre (lásd: 2015. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

39 A jelen ügyben, függetlenül attól, hogy a felperesek vagy más személyek jelentették-e, illetve befagyasztották-e a szóban forgó pénzeszközöket vagy gazdasági erőforrásokat, és adott esetben együttműködtek-e az illetékes hatóságokkal, a felpereseknek továbbra is érdekük fűződik a megtámadott rendelkezések megsemmisítéséhez, amelyek jelentéstételi és együttműködési kötelezettségeket írnak elő, amelyek be nem tartása súlyos következményekkel járhat számukra. Az eljáráshoz fűződő érdek nem szűnik meg azzal, hogy a felperes teljesítette az általa vitatott kötelezettségeket (lásd ebben az értelemben: 1985. szeptember 19-i Hoogovens Groep kontra Bizottság ítélet, 172/83 és 226/83, EU:C:1985:355, 19. pont; 1999. december 15-i Kesko kontra Bizottság ítélet, T-22/97, EU:T:1999:327, 55–65. pont), vagy akár azon az alapon, hogy azokat

harmadik személy teljesítette (lásd ebben az értelemben: 1979. március 6-i Simmenthal kontra Bizottság ítélet, 92/78, EU:C:1979:53, 32. pont). Következésképpen a felperesek eljáráshoz fűződő érdeke továbbra is fennáll anélkül, hogy bizonyítaniuk kellene a kötelezettségeik megsértését.

40 Ezenfelül az is közismert, hogy a jelentéstételi kötelezettség teljesítése nem vonja maga után az említett cikkben előírt valamennyi kötelezettség megszűnését. Valójában, miután a pénzeszközöket vagy gazdasági erőforrásokat jelentették az illetékes nemzeti hatóságnak, a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése arra kötelezi azokat a személyeket, akik jelentették a tulajdonukban, birtokukban vagy ellenőrzésük alatt álló pénzeszközöket vagy gazdasági erőforrásokat, hogy bármilyen ellenőrzés során működjenek együtt ezen nemzeti hatósággal. Ebből következik, hogy a felperesek továbbra is rendelkeznek a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseivel szembeni eljáráshoz fűződő, létrejött és fennálló érdekkel.

41 Ami a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket illeti, az említett rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségekkel együtt jár az e rendelkezések által előírt, a korlátozó intézkedések kijátszásában való részvételnek való minősülés, így a felperesek igazolják az e rendelkezések elleni eljáráshoz fűződő, létrejött és fennálló érdeküket.

42 Tekintettel a fenti 39–41. pontban foglaltakra, meg kell állapítani, hogy a felperesek igazolják a megtámadott rendelkezések elleni eljáráshoz fűződő, létrejött és fennálló érdeküket, és hogy a jelen kereset ezért elfogadható.

Az ügy érdeméről

43 A felperesek négy jogalapra hivatkoznak, az első a jogalap hiányára, a második a hatáskörrel való visszaélésre, a harmadik az arányosság elvének megsértésére, a negyedik pedig a jogbiztonság elvének megsértésére vonatkozik.

Az első, a jogalap hiányára alapított jogalapról

44 Az első jogalap két részből áll, az első rész az EUSZ 24., EUSZ 29. és EUSZ 40. cikk, a második pedig az EUSZ 40. cikk és az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének megsértésére vonatkozik.

– *Az első jogalapnak az EUSZ 24., EUSZ 29. és EUSZ 40. cikk megsértésére alapított első részéről*

45 Az első jogalap első részében a felperesek előadják, hogy a Tanács a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésének elfogadásával túllépte az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésében rá ruházott hatáskört, és ezáltal megsértette az EUSZ 24. cikk (2) bekezdését, valamint az EUSZ 29. és az EUSZ 40. cikket.

46 E célból a felperesek először is előadják, hogy mivel a 2014/145 határozat nem írja elő a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt jelentéstételi és együttműködési kötelezettségeket, e kötelezettségek nem minősülnek a 2014/145 határozat érvényesítéséhez szükséges intézkedéseknek. Ezek a kötelezettségek tehát nem tekinthetők az említett határozatot „végrehajtó” intézkedéseknek.

47 Hozzáteszik, hogy ezek a jelentéstételi és együttműködési kötelezettségek nem tekinthetők a korlátozó intézkedések puszta „módozatainak” sem. Valójában e kötelezettségek a korlátozó intézkedések végrehajtásához vagy érvényesítéséhez járulnak hozzá, és megszegésük az említett rendelet 9. cikkének (3) bekezdése értelmében a kijátszásban való részvételnek minősül, amit a többi korlátozó intézkedésre vonatkozó szabály nem ír elő.

48 A felperesek különösen arra hivatkoznak, hogy az EUSZ 29. cikk alapján semmi nem indokolta, hogy a Tanács elfogadja e kötelezettségeket, amikor a megtámadott rendeletet megelőzően a 2014. május 12-i 476/2014/EU tanácsi rendelettel (HL 2014. L 137., 1. o.) módosított 269/2014 rendelet 8. cikke már rendelkezett a határidők és szankciók tekintetében kevésbé szigorú jelentéstételi és együttműködési kötelezettségekről.

49 Másodszor, a felperesek kijelentik, hogy nem vitatják, hogy az EUSZ 26. cikk értelmében a Tanács valóban rendelkezik hatáskörrel a közös kül- és biztonságpolitika (a továbbiakban: KKBP) végrehajtására. A felperesek hozzáteszik, hogy a Tanács állításával ellentétben az EUMSZ 2. cikk (2) bekezdése nem ruházza fel ezt az intézményt a korlátozó intézkedések végrehajtására irányuló intézkedések elfogadására vonatkozó hatáskörrel, miközben az EUSZ 24. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a KKBP végrehajtása többek között a tagállamok hatáskörébe tartozik. Megállapítják, hogy a Tanács a vitatott kötelezettségek elfogadásával megsértette az EUSZ 40. cikkben foglalt hatáskörmegosztást, mivel nem ezen intézmény feladata eldönteni, hogy a korlátozó intézkedéseket hogyan kell végrehajtani a tagállamok területén.

50 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja ezt az érvelést.

51 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésének második albekezdése szerint a KKBP külön szabályok és eljárások hatálya alá tartozik, és „ha a Szerződések eltérően nem rendelkeznek, […] az Európai Tanács és a Tanács egyhangúlag határozza meg és hajtja végre”. Ezt a politikát egyébként a főképviselő és a tagállamok hajtják végre a Szerződésekkel összhangban. Az EUSZ 29. cikk értelmében a Tanács „határozatokat fogad el, amelyek meghatározzák, hogy az Unió hogyan viszonyul egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdéshez”.

52 A korlátozó intézkedéseket a KKBP keretében az EUSZ 29. cikk alapján egyhangú tanácsi határozattal fogadják el, és az EUM-Szerződés keretében az EUMSZ 215. cikk alapján a Tanács által a főképviselő és a Bizottság közös javaslata alapján minősített többséggel elfogadott rendelet útján hajtják végre. Egyrészt az EUMSZ 215. cikk (1) bekezdése az egy vagy több harmadik országgal fennálló gazdasági és pénzügyi kapcsolatok részbeni vagy teljes megszakításához vagy korlátozásához szükséges intézkedéseknek az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete szerint elfogadott határozatban előírt, a Tanács általi elfogadására vonatkozik. Másrészt, az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése értelmében, amennyiben az EU-Szerződés V. címének 2. fejezete alapján elfogadott valamely határozat úgy rendelkezik, a Tanács egyes természetes és jogi személyekkel, csoportokkal vagy nem állami, illetve államisággal nem rendelkező entitásokkal szemben korlátozó intézkedéseket állapíthat meg.

53 Az ítélkezési gyakorlat értelmében az EUSZ 24. cikkből és az EUSZ 29. cikkből következik, hogy az általános szabályok szerint a Tanács feladata, hogy a KKBP-vel kapcsolatban hozott határozatokban egyhangúlag meghatározza az Unió által a KKBP területén elfogadott korlátozó intézkedések tárgyát. A KKBP-nek az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésében és az EUSZ 21. cikkben, valamint a KKBP-re vonatkozó különös rendelkezésekben, így különösen az EUSZ 23. cikkben és

az EUSZ 24. cikkben meghatározott céljai és célkitűzései tág körére tekintettel a Tanács e cél meghatározása során széles mozgástérrel rendelkezik (2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 88. pont).

54 Az EUMSZ 215. cikk, amely áthidalást hoz létre az EU-Szerződés KKBP-vel kapcsolatos célkitűzései és az EUM-Szerződés körébe tartozó gazdasági intézkedéseket tartalmazó uniós cselekmények között (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 59. pont), lehetővé teszi, hogy a Tanács a főképviselő és a Bizottság által előterjesztett együttes javaslat alapján, minősített többséggel eljárva rendeleteket fogadjon el a korlátozó intézkedések végrehajtásának és érvényesülésének biztosítása érdekében, amennyiben azok az EUM-Szerződés hatálya alá tartoznak, valamint annak érdekében, hogy valamennyi tagállamban biztosítsa azok egységes alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 89. és 90. pont).

55 Így az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott határozatok meghatározzák az Unió álláspontját az elfogadni szándékozott korlátozó intézkedések tekintetében, míg az EUMSZ 215. cikk alapján elfogadott rendeletek céljaikat és tartalmukat tekintve e határozatokhoz kapcsolódnak, és azok uniós szintű érvényesülését szolgáló eszköznek minősülnek (lásd ebben az értelemben: 2012. július 19-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 72. és 76. pont; 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 90. pont).

56 A jelen ügyben a megtámadott rendelkezéseket az EUMSZ 215. cikk, pontosabban az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján fogadták el, amint azt a felperesek és az alperes is elismerik.

57 Emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott rendelet (5) preambulumbekezdése szerint a megtámadott rendelkezéseket „[…] a szankciók megkerülését célzó, [a korlátozó intézkedések] végrehajtás[á]t akadályozó rendszerek összetettség[e] fokozódásá[nak]” orvoslása érdekében fogadták el. Ennek megfelelően a rendelet hatékony és egységes végrehajtásának biztosítása érdekében a Tanács hangsúlyozta, hogy „szükséges arra kötelezni a valamely tagállam joghatósága alá tartozó eszközökkel rendelkező, jegyzékbe vett személyeket és szervezeteket, hogy jelentsék ezeket az eszközöket, és működjenek együtt az illetékes hatósággal e jelentéstétel ellenőrzése során”.

58 E tekintetben a Tanács egyrészt rámutatott arra, hogy a más országokban fennálló helyzetre tekintettel alkalmazott korlátozó intézkedések rendszereivel összehasonlítva az ukrajnai helyzetre vonatkozó rendszer keretében elfogadott korlátozó intézkedések által érintett személyek száma soha nem volt ilyen nagy, másrészt pedig arra, hogy e korlátozó intézkedéseket kijátszották, sőt megsértették, hogy elkerüljék hatékony alkalmazásukat. Ezenfelül, amint az a tárgyaláson folytatott vitákból kiderült, a szóban forgó kötelezettségek elfogadása annál is inkább indokoltnak tűnt, mivel korábban kevés tagállam fogadott el ilyen kötelezettségeket előíró nemzeti rendelkezéseket, különösen a valakinek tulajdonában, birtokában vagy ellenőrzése alatt álló pénzeszközökre vagy gazdasági erőforrásokra vonatkozó jelentésteli kötelezettséget.

59 Ebből következik, hogy a jelen esetben a jelentéstételi és együttműködési kötelezettségeket azért vezették be, hogy biztosítsák a 269/2014 rendelet egységes alkalmazását az Unió területén, és hogy meghiúsítsák a korlátozó intézkedések kijátszására irányuló stratégiákat, amelyeket különösen a bonyolult jogi és pénzügyi rendszerek alkalmazása tesz lehetővé.

60 Ennek megfelelően, miután a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt intézkedések a 2014/145 határozathoz kapcsolódnak, mivel azok alkalmasak arra, hogy uniós szinten biztosítsák az említett határozatban előírt korlátozó intézkedések hatékony és egységes végrehajtását, el kell utasítani a felperesek azon érvelését, hogy ezek az intézkedések sértik az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdését azon az alapon, hogy nincs rájuk szükség, illetve hogy nem lehetne elfogadni őket anélkül, hogy az EUSZ 29. cikken alapuló tanácsi határozatba ne foglalnák őket.

61 A fenti 57–60. pontban említett okokból, mivel a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezések alkalmasak voltak arra, hogy biztosítsák az e rendelkezésekben előírt kötelezettségek uniós szintű egységes alkalmazását, és következésképpen a 2014/145 határozat hatékony és egységes végrehajtását, el kell utasítani a felperesek azon érvelését, hogy e kötelezettségek a tagállamok végrehajtási hatáskörébe tartoznak, és az EUSZ 24. cikk (2) bekezdésének megsértését jelentik. Továbbá, mivel az EUSZ 40. cikk nem érinti az Unió és a tagállamok közötti hatáskörmegosztást, a felperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy a szóban forgó kötelezettségek elfogadása sérti e rendelkezést azon az alapon, hogy az a tagállamok végrehajtási hatáskörébe tartozik.

62 Hasonlóképpen, a felperesek állításával ellentétben, az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésében a korlátozó intézkedésekre való puszta utalás nem jelenti azt, hogy az e rendelkezésben előírt intézkedéseket a cselekvéstől való tartózkodásra vonatkozó kötelezettségekre korlátozná. A fenti 54. pontban említettek szerint e rendelkezés célja ugyanis az, hogy a Tanács számára lehetővé tegye a KKBP-vel kapcsolatban elfogadott határozat végrehajtását annak érdekében, hogy biztosítsa annak egységes alkalmazását valamennyi tagállamban.

63 Márpedig a jelen esetben, mivel a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében szereplő kötelezettségek a 2014/145 határozatban előírt, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések hatékonyságának biztosítására és ezen intézkedések végrehajtására irányulnak, meg kell állapítani, hogy a Tanács az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján és az EUSZ 29. cikk megsértése nélkül uniós rendelettel jogosult volt előírni ezeket a kötelezettségeket, függetlenül attól, hogy e kötelezettségekről a vonatkozó határozat nem rendelkezett kifejezetten.

64 Végül meg kell jegyezni, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének elfogadását megelőzően a 269/2014 rendelet 8. cikke – amelyre a fenti 9. pontban hivatkozunk – már rendelkezett a jelentéstételi kötelezettségről. Ez a cikk azonban olyan, bizalmas kezeléssel és a szakmai titoktartással kapcsolatos kötelezettségekre vonatkozik, amelyek természetes vagy jogi személyeket, valamint szervezeteket és szerveket terhelnek, vagyis elsősorban a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések végrehajtásának biztosításáért felelős gazdasági szereplőket, nem pedig a korlátozó intézkedések jegyzékében szereplő személyeket. Ezt egyébként az is megerősíti, hogy a 8. cikk nem használja az említett rendeletben a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek megjelölésére használt megfogalmazást, nevezetesen „az [említett] rendelet I. mellékletében felsorolt személyek”. Mivel tehát a 269/2014 rendelet 8. cikke nem a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyekre vonatkozott, akik pedig – a fenti 57–60. pontban említett körülmények között – a leginkább alkalmasak arra, hogy tájékoztassák az illetékes nemzeti hatóságokat vagyonuk mértékéről, el kell utasítani a felperesek azon érvelését, hogy a rendelet 9. cikke (2) bekezdésének elfogadása lényegében indokolatlan volt.

65 A fenti 56–64. pontból tehát az következik, hogy mivel a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében szereplő rendelkezések a KKBP-vel kapcsolatban hozott határozat végrehajtására vonatkozó hatáskörbe tartoznak, a Tanács jogosult volt azokat az

EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján meghozott uniós rendeletben elfogadni, függetlenül attól, hogy a szóban forgó kötelezettségek a felpereseket terhelő cselekvési kötelezettségek, és hogy azokat nem az EUSZ 29. cikk alapján elfogadott határozat írta elő.

66 Az első jogalap első részét ezért el kell utasítani.

– Az első jogalapnak az EUSZ 40. cikk és az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének megsértésére alapított második részéről

67 Az első jogalap második részében a felperesek lényegében azt állítják, hogy a Tanács a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének elfogadásával megsértette az EUSZ 40. cikket és az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdését.

68 E tekintetben azt állítják, hogy a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt azon rendelkezéssel, hogy a jelentéstételi kötelezettség elmulasztása olyan tevékenységekben való részvételnek minősül, amelyek célja vagy hatása a korlátozó intézkedések kijátszása, valamint a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének módosításával a Tanács a tagállamok helyébe lépett a korlátozó intézkedéseknek a tagállamok területén történő végrehajtásának és szankcionálásának módjáról való döntésben, különösen azáltal, hogy előírta számukra, hogy rendelkezzenek elkobzási intézkedésekről.

69 A felperesek emlékeztetnek arra, hogy az EUMSZ 83. cikk értelmében a Tanács nem rendelkezik hatáskörrel a KKBP területén elfogadott korlátozó intézkedések megsértése esetén alkalmazandó szankciók uniós szintű harmonizálására, mivel az érintett területen csak a rendes jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelvek állapíthatják meg a szabályozási minimumokat a bűncselekményi tényállások és a büntetési tételek meghatározására.

70 Ezt az elemzést egyébként alátámasztja az a tény, hogy uniós szinten a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló, 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 127., 39. o.; helyesbítés: HL 2014. L 138., 114. o.) már harmonizálja a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Unión belüli elkobzását.

71 Ezenfelül a megtámadott rendelkezések elfogadását követően, 2022. november 28-án a Tanács elfogadta az uniós korlátozó intézkedések megsértésének az [EUMSZ 83. cikk] (1) bekezdésében meghatározott feltételeknek megfelelő bűncselekményi területnek történő minősítéséről szóló (EU) 2022/2332 határozatot (HL 2022. L 308., 18. o.). Ebben a határozatban a Tanács úgy döntött, hogy a korlátozó intézkedések megsértése az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének második albekezdése szerinti bűncselekményi területnek minősül. E határozat alapján a Bizottság 2022. december 2-án elfogadta az uniós korlátozó intézkedések megsértése bűncselekményi tényállásainak és szankcióinak meghatározásáról szóló irányelvjavaslatot (COM(2022) 684 final), amelynek értelmében a fogalommeghatározások és a büntetőjogi szankciók közelítésének jogi alapja nem lehet az EUMSZ 215. cikk.

72 Ami a Tanács azon érvelését illeti, miszerint az alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat nem lehet vitatni, mivel a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése nem képezi a jelen kereset tárgyát, és a felperesek ennélfogva elkéstek ezen rendelkezések vitatásával, a felperesek előadják, hogy e cikket csak a megtámadott rendelkezések

elfogadását követően tudták vitatni. A felperesek előadják, hogy a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet említett 15. cikkének (1) bekezdését mindenesetre jogellenességi kifogás útján vitatják.

73 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja ezt az érvelést.

74 Ami először is a felperesek által a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével szemben felhozott jogellenességi kifogást illeti, ahhoz, hogy az elfogadható legyen, az ilyen kifogásnak olyan rendelkezésekre kell vonatkoznia, amelyek a megtámadott aktus jogalapját képezik, vagy amelyek közvetlen jogi kapcsolatban állnak a jogi aktussal (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Márpedig a jelen ügyben – azon túlmenően, hogy a jogellenességi kifogást csak a válasz szakaszában terjesztették elő – meg kell állapítani, hogy a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének rendelkezései nem képezik a 269/2014 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének jogalapját. Az előbbi rendelkezéseknek az utóbbi rendelkezésekkel közvetlen jogi kapcsolatuk sincs, mivel az előbbiek általánosságban az említett rendelet megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkoznak, és nem kifejezetten az utóbbiakra. Ebből következően a jogellenességi kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

76 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezve alkalmas-e arra, hogy megalapozza a bűncselekményi tényállás létrejöttét, és ezáltal sértse az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdését, elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése az említett rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt jelentéstételi és együttműködési kötelezettségek elmulasztását egyszerűen a rendelet 9. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszásban való részvételnek minősíti.

77 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése szerinti, a kijátszási tevékenységekben való részvételnek minősülés önmagában nem tekinthető bűncselekményi tényállás létrejöttének.

78 Ami a felperesek azon érvelését illeti, amely szerint a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikke (1) bekezdésének fényében értelmezve az ezen utóbbi rendelkezésekben előírt büntetőjogi szankciók miatt egy bűncselekményi tényállást hoz létre, meg kell jegyezni, hogy a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése a tagállamokra bízza a szankciókra, „többek között adott esetben büntetőjogi szankciókra” vonatkozó szabályok megállapítását.

79 Márpedig az ilyen megfogalmazás használata azt jelenti, hogy a 269/2014 rendelet megsértése esetén alkalmazandó szankciók jellegének meghatározása a nemzeti hatóságok hatáskörébe és így a nemzeti jogba tartozik, ideértve a jogsértésekből származó jövedelem elkobzásának szankcióját is (lásd ebben az értelemben: 2020. március 19-i Agro In 2001 ítélet, C-234/18, EU:C:2020:221, 60. és 61. pont).

80 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy különösen a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése tekintetében a tagállamokra ruházott, a szankciók polgári jogi, közigazgatási vagy büntetőjogi jellegének meghatározására vonatkozó hatáskört megerősíti a megtámadott rendelet (5) preambulumbekezdésének utolsó mondata, amely szerint lényegében az említett rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében előírt korlátozó intézkedések kijátszása büntetőjogi szankciókkal lenne sújtható, „amennyiben teljesülnek az alkalmazandó nemzeti szabályok és eljárások szerint az ilyen szankciókra vonatkozó feltételek”.

81 A fenti 79. és 80. pontból következik tehát, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének rendelkezései nem tekinthetők egy bűncselekményi tényállás létrejöttének, és ezért nem tekinthetők úgy, hogy az EUMSZ 83. cikket megsértve fogadták el azokat.

82 Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a felperesek azon érvelése, hogy a Bizottság által a fenti 71. pontban említett irányelvjavaslat elfogadása megerősíti a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének büntetőjogi jellegét.

83 Meg kell ugyanis jegyezni, hogy ezen irányelvjavaslat – amely az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdésével összhangban, az irányelv elfogadása előtt egy új bűncselekményi területet meghatározó tanácsi határozatot tartott szükségesnek – a nemzeti hatóságokat arra kötelezte, hogy a korlátozó intézkedések által előírt jelentéstételi és együttműködési kötelezettségek elmulasztása esetére szabályozási minimumokat vezessenek be a bűncselekményi tényállások és a büntetési tételek meghatározására. A fenti 76–80. pontban már említett okok miatt azonban meg kell jegyezni, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében foglalt rendelkezések esetében nem ez a helyzet.

84 Végül meg kell jegyezni, hogy mind a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése, mind a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése a nemzeti hatóságokra bízza a kijátszási tevékenységekben való részvételnek, valamint az e jogsértéshez kapcsolódó szankcióknak a büntetőjogi, polgári jogi vagy közigazgatási jellegének meghatározását. Ebből következik, hogy a fenti 51–55. pontban említett okokból a Tanács az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján jogosult volt elfogadni ezeket a rendelkezéseket, és nem róható fel a Tanácsnak, hogy helytelenül a tagállamok helyébe lépett a jogalkotási hatáskörük gyakorlása tekintetében.

85 Továbbá, mivel a szóban forgó kötelezettségekre és a jogsértés esetén felmerülő szankciókra alkalmazandó jogi szabályozás nem tartozik a büntetőjog hatálya alá, nem róható fel a Tanácsnak, hogy megsértette volna az EUMSZ 83. cikket, következésképpen – a felperesek állításával ellentétben – a Tanács nem sértette meg az EUSZ 40. cikket sem. Következésképpen az első jogalap második részét, illetve az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalapról

86 Második jogalapjukkal a felperesek lényegében arra hivatkoznak, hogy a Tanács – azáltal, hogy a tagállamokat arra ösztönözte, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt kötelezettségek elmulasztását elkobzással szankcionálják – visszaélt hatáskörével.

87 A felperesek szerint ugyanis a cél már nem egyszerűen a pénzeszközök befagyasztása, hanem azok elkobzása, amint azt az Európai Tanács elnökének, a főképviselőnek és a Bizottság elnökének nyilatkozatai, valamint az Európai Tanács 2022. október 20–21-i megállapításai is megerősítik. Az ilyen eljárás révén – jóllehet a korlátozó intézkedések a gyakorlatban a szankciókra vonatkozó

más szabályokhoz hasonló hatásokat váltanak ki – a Tanács a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések torzítására tesz kísérletet azáltal, hogy megszervezi azok elkobzását, amelyet a tagállamok hatáskörébe utal.

88 A felperesek továbbá előadják, hogy a 2022/2332 határozat későbbi elfogadása, amely a korlátozó intézkedések megsértését felvette az EUMSZ 83. cikk (1) bekezdés szerinti jogsértések listájára, valamint az uniós korlátozó intézkedések megsértése bűncselekményi tényállásainak és szankcióinak meghatározásáról szóló irányelvjavaslat Bizottság általi elfogadása alkalmas arra, hogy megerősítse a hatáskörrel való visszaélés fennállását.

89 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja ezt az érvelést.

90 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy a konkrét tényállás kezelésére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (lásd: 2008. október 23-i People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ítélet, T-256/07, EU:T:2008:461, 151. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 A jelen ügyben először is meg kell jegyezni, hogy – amint az a fenti 76–83. pontból kitűnik – a megtámadott rendelkezések nem büntetőjogi jellegűek, és a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések az Unió egész területén egységesen kerülnek végrehajtásra. Ez azt jelenti, hogy a felperesek nem hivatkozhatnak hatáskörrel való visszaélésre az említett rendelkezéseknek az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján szabályszerűen elfogadott tanácsi rendelet útján történő elfogadásával kapcsolatban.

92 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a fenti 56–64. pontban említett tényezők azt mutatják, hogy a felperesek által hivatkozott nyilatkozatok a megtámadott intézkedések elfogadásának nem kizárólagos, és még csak nem is meghatározó okai. Ebből következik, hogy a fenti 90. pontban felidézett feltételek nem teljesülnek.

93 Következésképpen, illetve mivel a megtámadott rendelkezéseket az e célból előírt eljárásnak megfelelően fogadták el, és nem csupán a korlátozó intézkedések alapján befagyasztott vagyoni eszközök elkobzása céljából, ahogyan azt a felperesek állítják, a Tanácsnak nem róható fel a hatáskörrel való visszaélés.

94 Ebből következően a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, az arányosság elvének megsértésére vonatkozó jogalapról

95 Harmadik jogalapjukkal a felperesek arra hivatkoznak, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése által előírt jelentéstételi kötelezettség nem alkalmas az érintett szabályozás által kitűzött célok elérésére, és meghaladja az azok eléréséhez szükséges mértéket, miközben a Tanács nem állapítja meg, hogy a 2014/145 határozat által létrehozott korlátozó intézkedések rendszere szükségessé teszi az annak hatálya alá tartozó személyek jelentéstételi kötelezettségének előírását.

96 E tekintetben a felperesek rámutatnak arra, hogy a Tanács nem hoz fel bizonyítékot a 269/2014 rendelet végrehajtása során felmerült, a megtámadott rendelet (5) preambulumbekezdésében említett nehézségekről.

97 Hozzáteszik, hogy e rendelkezések elfogadása különösen aránytalan a szabályozással elérni kívánt célokra tekintettel, mivel a jelentéstételi és együttműködési kötelezettségek elmulasztása a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése szerint a korlátozó intézkedések kijátszásának minősül. E rendelkezés értelmében tehát fennáll a veszélye annak, hogy egy vagyontárgy jelentésének bármiféle elmulasztása – függetlenül attól, hogy a jelentés elmulasztása szándékos volt-e – kijátszásnak minősül, ami valószínűleg a hatékony jogorvoslathoz való jog elvével ellentétes, megdönthetetlen vélelmet állítana fel a kijátszásról.

98 A felperesek szerint ez annál is inkább problematikus, mivel nagy valószínűséggel a nemzeti jogalkotó a Tanács ösztönzésére a korlátozó intézkedések kijátszását nemcsak büntetőjogi szankciókkal, hanem esetleg elkobzási szankcióval is sújtja, ami nemcsak „nyilvánvalóan aránytalan” lenne, hanem azt is eredményezné, hogy a korlátozó intézkedéseket megfosztaná biztosítási és megelőző jellegüktől.

99 A felperesek végül azzal érvelnek, hogy a vagyontárgyaik jelentésére előírt határidő – a jelen ügyben 2022. szeptember 1-je – alig hagyott számukra 41 napot arra, hogy megtegyék ezt a lépést. Tekintettel a jelentéstételi kötelezettség meghatározására használt fogalmak pontatlanságából és a jelentéssel érintett egyes hatóságonként eltérő jelentéstételi módozatokból eredő nehézségekre, az ilyen határidő nem volt elegendő, és megsértette az arányosság elvét.

100 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja ezt az érvelést.

101 Emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós jog valamely rendelkezése által alkalmazott eszközök alkalmasak legyenek az érintett szabályozással kitűzött jogszerű célok megvalósítására, és ne menjenek túl az azok eléréséhez szükséges mértéken (2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács ítélet, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 52. pont; 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 56. pont).

102 Ami először is azt az érvet illeti, hogy a Tanács nem bizonyította a szankciók megkerülését célzó rendszerek összetettségének fokozódását, emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács a megtámadott rendelkezéseket a számára elismert mérlegelési jogkör keretében fogadta el, és azokat – amint az a megtámadott rendelet (5) preambulumbekezdéséből kitűnik – alátámasztotta, annak érdekében, hogy megakadályozza az olyan bonyolult jogi és pénzügyi konstrukciók alkalmazását, amelyek nem csak megkönnyítik az intézkedések kijátszását, hanem meg is nehezítik az illetékes nemzeti hatóságok számára a 2014/145 határozat szerinti korlátozó intézkedések tárgyát képező pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások azonosítását. Márpedig egy ilyen cél elérése – amelynek bizonyítása a Tanácstól nem követelhető meg – indokolja annak szükségességét, hogy az említett határozat alapján korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyekre a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt jelentéstételi és együttműködési kötelezettségeket róják. Ebből következik, hogy ezt az első érvet el kell utasítani.

103 Ami ezt követően a felperesek azon érvét illeti, miszerint a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdése megdönthetetlen vélelmet állított fel a korlátozó intézkedéseket kijátszó tevékenységekben való részvételre vonatkozóan, meg kell jegyezni, hogy e cikk rendelkezései az említett rendelet 9. cikkének (1) bekezdésére utalnak annak érdekében, hogy meghatározzák a kijátszási tevékenységben való részvétel jellegét. Márpedig, miután az utóbbi rendelkezések előírják, hogy a kijátszási tevékenységekben való részvétel csak akkor valósul meg, ha az ilyen részvétel „tudatosan és szándékosan” történik, a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az csak annyiban alkalmazandó, amennyiben

az e rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében meghatározott kötelezettségek elmulasztása „tudatosan és szándékosan” történt. Következésképpen bizonyos pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások jelentésének nem szándékos elmulasztása nem minősül szankcióval büntetendő jogsértésnek. Ez tehát jellegénél fogva kizárja, hogy e rendelkezések az intézkedések kijátszásának megdönthetetlen vélelmét állították volna fel. Következésképpen ezt az érvelést el kell utasítani.

104 Ami azt az állítást illeti, hogy a megtámadott rendelkezések lényegében azt eredményezik, hogy a nemzeti hatóságok a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében meghatározott jelentéstételi és együttműködési kötelezettség megsértését rendszeresen elkobzással büntetik, és ezáltal megváltoztatják a korlátozó intézkedések jellegét, meg kell állapítani, hogy a Tanács azáltal, hogy a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében a 269/2014 rendelet megsértéséből származó jövedelmek elkobzására vonatkozó „megfelelő intézkedésekre” hivatkozott, mérlegelési mozgásteret hagyott a nemzeti hatóságoknak az említett elkobzás meghatározását, jellegét és hatályát illetően. Ezenfelül a jogsértésekből származó jövedelem elkobzásának szankciója, miután az csak a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt kötelezettségek elmulasztása esetén alkalmazható, nem tévesztendő össze a korlátozó intézkedésekkel, amelyek megtartják biztosítási és ideiglenes jellegüket. Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a 2022/880 rendelettel módosított 269/2014 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése szerinti elkobzás tárgya, mivel az csak a „jogsértésekből származó jövedelmekre” vonatkozik, eltér a korlátozó intézkedések tárgyától, amely a 269/2014 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott pénzeszközökre és gazdasági erőforrásokra vonatkozik. Ebből következően el kell utasítani a felperesek azon érvelését, amely annak megállapítására irányult, hogy a megtámadott rendelettel módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (3) bekezdésében említett kijátszáshoz kapcsolódó szankciók megváltoztatják a korlátozó intézkedések jellegét, és nyilvánvalóan aránytalanok.

105 Ami a felperesek számára a pénzeszközeik vagy gazdasági erőforrásaik jelentésére biztosított 41 napos határidőt illeti, amelyet ők túl rövidnek tartanak, ez nem tűnik annyira rövidnek, hogy lehetetlenné tette volna a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések által érintett személyek számára, hogy pénzeszközeikről vagy gazdasági erőforrásaikról érdemben nyilatkozzanak az illetékes nemzeti hatóságoknál. Köztudott, hogy a korlátozó intézkedések által érintett személyek vannak a legjobb helyzetben ahhoz, hogy ismerjék vagyonuk összetételét. Ezen túlmenően az a tény, hogy a jelen ügyben a felpereseknek 41 napon belül négy különböző illetékes nemzeti hatóságnak kellett jelenteniük a birtokukban, tulajdonukban vagy ellenőrzésük alatt álló pénzeszközöket és gazdasági forrásokat, nem tűnik túlzottan rövid határidőnek. Ezenfelül maguk a felperesek is elismerik, hogy e kötelezettségüknek időben eleget tettek, és azt sem állítják, hogy az illetékes nemzeti hatóságok hiányosságokat állapítottak volna meg e kötelezettségük teljesítésében.

106 Végül, amennyiben a felperesek válaszukban a tulajdonhoz és a magánélethez való joguk aránytalan sérelmére hivatkoznak, ezek az érvek megalapozatlanok. Ezeket az érveket ezért el kell utasítani, anélkül, hogy azok elfogadhatóságáról dönteni kellene.

107 A fentiekre tekintettel a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a jogbiztonság elvének megsértésére alapított jogalapról

108 A felperesek negyedik jogalapjukban előadják, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében előírt jelentéstételi kötelezettség a tulajdon és az ellenőrzés fogalmán alapul, és sérti a jogbiztonság elvét.

109 Először is, e két fogalomra az jellemző, hogy nagyon összetettek. Ez a felpereseket annak a veszélynek teszi ki, hogy a jelentéstétel elmulasztása miatt szankciókkal sújthatják őket, amennyiben e fogalmaknak az egyes illetékes nemzeti hatóságok által adott értelmezése eltér egymástól. Az e két fogalom körüli homályosság magyarázza azt is, hogy a Tanács miért érezte szükségét annak, hogy gyakorlati útmutatót készítsen és konferenciát szervezzen a fogalmak jelentésének tisztázása érdekében. Ilyen gyakorlatra még nem volt példa a büntetőjogi szankciókkal járó rendelkezések esetében.

110 E tekintetben és a Bizottság azon érveire válaszolva, hogy a felperesek szabadon jelezhetik az illetékes hatóságoknak a rájuk vonatkozó rendelkezések alkalmazása során felmerülő esetleges nehézségeket, a felperesek előadják, hogy nem az ő feladatuk a hatóságok által elkövetett hibák megelőzése, és még kevésbé az ő feladatuk, hogy bírósági jogorvoslattal orvosolják a tulajdonhoz való joguk megsértését.

111 Másodszor a felperesek előadják, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke sérti a jogbiztonság elvét, mivel rendelkezései nem határozzák meg, hogy az érintett jelentést milyen módon kell az egyes tagállamok illetékes hatóságai előtt megtenni. A felperesek szerint az ilyen szabályozás hiánya azt eredményezi, hogy az Unión belül a közigazgatási gyakorlatok nagyon sokféleképpen alakulnak, és következésképpen a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek az egyes érintett közigazgatási szervek önkényének vannak kitéve.

112 Harmadszor, a felperesek előadják, hogy nem volt okuk feltételezni, hogy a Tanács rövid vagy középtávon ilyen jelentéstételi kötelezettséget róhat rájuk, és hogy az e kötelezettség teljesítésére biztosított határidő, jelen esetben 41 nap, nyilvánvalóan nem volt elegendő.

113 A Bizottság által támogatott Tanács vitatja ezt az érvelést.

114 Emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság elve megköveteli, hogy az uniós szabályozás egyértelmű és pontos legyen, és hogy az alkalmazása minden érintett számára előrelátható legyen (2015. március 5-i Europäisch-Iranische Handelsbank kontra Tanács ítélet, C-585/13 P, EU:C:2015:145, 93. pont; lásd ebben az értelemben: 2023. november 15-i OT kontra Tanács ítélet, T-193/22, EU:T:2023:716, 42. pont).

115 Ami először is azt az állítást illeti, hogy a tulajdon és az ellenőrzés fogalma nem eléggé egyértelmű, annyira, hogy a Tanács kénytelen volt e fogalmak körvonalait egy gyakorlati útmutató és egy konferencia révén meghatározni, elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése által használt kifejezések a valakihez tartozás, a tulajdonlás, a birtoklás vagy az ellenőrzés fogalmára utalnak.

116 E tekintetben, mivel a 269/2014 rendelet e fogalmakat anélkül említi, hogy azok meghatározása érdekében a nemzeti jogra utalna, e fogalmakat az uniós jog önálló fogalmainak kell tekinteni, amelyeket az Unió területén egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2021. június 22-i Venezuela kontra Tanács [Harmadik állam érintettsége] ítélet, C-872/19 P, EU:C:2021:507, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenfelül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint figyelembe kell venni az említett rendelkezés szövegezését és szövegkörnyezetét, valamint annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is, amelynek az részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2012. március 13-i Melli Bank kontra Tanács, C-380/09 P, EU:C:2012:137, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

117 Nem tűnik azonban úgy, hogy a valakihez tartozás, a birtoklás, a tulajdonlás vagy az ellenőrzés fogalmainak használata a módosított 269/2014 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseiben olyannyira félreérthető lenne, hogy az ne tenné lehetővé a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek számára, hogy kellő bizonyossággal eloszlathassák az e fogalmak hatályával vagy jelentésével kapcsolatos esetleges kétségeket.

118 Meg kell ugyanis állapítani, hogy e fogalmak használatával a Tanács többek között a 269/2014 rendelet 1. cikkének d) és g) pontjában meghatározott pénzeszközökkel vagy gazdasági erőforrásokkal való rendelkezés vagy azok felhasználása jogára utalt.

119 Különösen az ellenőrzés és a birtoklás fogalmával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a társaságok tekintetében és a korlátozó intézkedések konkrét összefüggésében már megállapításra került, hogy egy társaság „egy másik szervezet tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló társaságnak” minősíthető, amennyiben olyan helyzetben van, hogy még a két gazdasági szervezet közötti bármely jogi kapcsolat, tulajdoni viszony vagy a tőkében való részesedés hiányában is ez a másik társaság befolyást tud gyakorolni a választásaira (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 10-i HTTS kontra Tanács ítélet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 75. pont).

120 A fenti 118. és 119. pontban említett értelmezések megfelelnek azoknak a körülményeknek, amelyek között a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket elfogadták. A Tanács célja, hogy nyomást gyakoroljon a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyekre és szervezetekre, ami kihatással van az orosz hatóságokra, és amelynek célja különösen az, hogy növelje az Orosz Föderációnak az Ukrajna területi integritásának, szuverenitásának és függetlenségének aláásására irányuló tevékenységeinek költségeit.

121 Végül meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy a Tanács a korlátozó intézkedésekkel kapcsolatban használt fogalmak tisztázása céljából konferenciát szervezett, illetve a nemzeti hatóságok számára a helyes gyakorlatról szóló útmutatót készített, önmagában nem alkalmas arra, hogy az ilyen fogalmak használatával kapcsolatos jogbizonytalanság fennállását igazolja.

122 A fenti 115–121. pontból tehát az következik, hogy a módosított 269/2014 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésében a pénzeszközök vagy gazdasági erőforrások valakihez tartozása, tulajdonlása, birtoklása vagy ellenőrzése fogalmaira történő utalás kellően világosan és érthetően megragadhatóvá teszi, hogy mi tartozik e fogalmak körébe.

123 Másodszor, ami a jelentéstételi módozatok tekintetében a nemzeti hatóságok eltérő gyakorlatából fakadó bizonytalanságokat illeti, meg kell jegyezni, hogy az egyes illetékes nemzeti hatóságok azonosítását lehetővé tevő adatokat a 269/2014 rendelet II. melléklete tartalmazza. Ezenfelül az a tény, hogy a felperesek kénytelenek voltak kapcsolatba lépni e nemzeti hatóságokkal annak érdekében, hogy megtudják, milyen formában kell az egyes hatóságok előtt jelentést tenni, nem jelenti a jogbiztonság elvének megsértését, különösen mivel a felperesek nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely az ilyen nehézségek fennállását igazolná.

124 Harmadszor, ami a fenti 115. pontban említett fogalmaknak a különböző illetékes nemzeti hatóságok általi állítólagos eltérő értelmezését, valamint – a felpereseknek a pénzeszközeik és gazdasági forrásaik jelentésére adott nagyon szoros határidőkkel összefüggésben – a jogalanyoknak az illetékes nemzeti hatóságok önkényével szembeni védelmének állítólagos hiányát illeti, egyrészt a fenti 105. pontban már említett okok miatt el kell utasítani a túl rövid

határidőkre vonatkozó érvelést, másrészt a fenti 116–122. pontban említett okok miatt el kell utasítani a különböző nemzeti hatóságok eltérő értelmezésére vonatkozó, egyébként megalapozatlan állításokat.

125 Következésképpen, mivel a felperesek által felhozott érvek egyike sem alkalmas a jogbiztonság elve megsértésének bizonyítására, a negyedik jogalapot és következésképpen a keresetet egészében el kell utasítani.

A költségekről

126 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket – mivel pervesztesek lettek – a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeiknek és a Tanács költségeinek viselésére.

127 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nagytanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**

2) **A Törvényszék Gennady Nikolayevich Timchenkót és Elena Petrovna Timchenkót kötelezi a saját költségeik, valamint az Európai Unió Tanácsa részéről felmerült költségek viselésére.**

3) **Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.**

van der Woude	Papasavvas	Spielmann
Costeira	Kowalik-Bańczyk	Gervasoni
Madise	Półtorak	Brkan
Gâlea	Dimitrakopoulos	Kukovec
Kingston	Tóth	Kalėda

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. szeptember 11-i nyilvános ülésen.

Aláírások